

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 września 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., po rozpoznaniu wniosku z dnia 30 maja 2022 roku, odmówił S. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu podnoszono, iż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 września 2022 roku stwierdziła, iż S. R. nie jest niezdolny do pracy, zatem nie spełnia wszystkich warunków do przyznania mu ww. świadczenia.

/decyzja k 57 – załączone akta rentowe/

W dniu 24 października 2022 roku odwołanie od powyższej decyzji złożył S. R. wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych ortopedy i neurologa, zeznań świadka na okoliczność jego stanu zdrowia.

/odwołanie – k. 3-10/

W odpowiedzi na odwołanie złożonej w dniu 7 listopada 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania wywodząc, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 11/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca S. R. urodził się w dniu (...).

/bezsporne/

W dniu 10 lutego 2020 roku skarżący złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k 1- 3– załączone akta rentowe/

Decyzją z dnia 9 czerwca 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., przyznał S. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 16 marca 2020 r. do dnia 30 września 2020 r..

/decyzja k 36 – załączone akta rentowe/

W dniu 24 sierpnia 2020 roku skarżący złożył ponowny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k 40 – załączone akta rentowe/

Decyzją z dnia 20 października 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., przyznał S. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 31 maja 2021 r..

/decyzja k 42 – załączone akta rentowe/

W dniu 29 kwietnia 2021 roku wnioskodawca złożył kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k 45 – załączone akta rentowe/

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., przyznał S. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 30 czerwca 2022 r..

/decyzja k 47 – załączone akta rentowe/

W dniu 30 maja 2022 roku odwołujący złożył kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k 50 – załączone akta rentowe/

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 8 lipca 2022 roku stwierdzono, iż S. R. jest częściowo niezdolny do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy.

Lekarz Orzecznik rozpoznał u wnioskodawcy zespół dysfunkcyjno-bólowy odcinka L kręgosłupa na podłożu dyskopatii. Wskazał, że występujące dolegliwości ograniczają zdolność do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Jednocześnie podniósł, iż wtnik (...) nie opisuje istotnych sklinowaceń ani deformacji kręgow, opisane są zmiany wytwórcze na kręwdziach trzonów i wypukliny km – stąd nie orzeka się obecnie związku niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy. Poza tym istniejące kliniczne objawy/dolegliwości somatyczne nie korzeniowe/ rokują poprawę stąd orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy jedynie do dnia 30 listopada 2022 r.

/opinia LO – k. 143-145 dokumentacji medycznej akt rentowych/

W dniu 1 września 2022 roku S. R. złożył sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 146-147 dokumentacji medycznej akt rentowych/

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 września 2022 roku stwierdzono, iż S. R. nie jest niezdolny do pracy, istnieją jedynie przeciwwskazania stanowiskowe.

U wnioskodawcy rozpoznano przebyty uraz kręgosłupa ze złamaniem (...), L1, L3 i L4, mnogimi złamaniami żeber po stronie prawej, stłuczeniem płuca prawego i złamania kości strzałkówek prawej kończyny dolnej oraz uszkodzeniem aparatu więzadłowego stawu skokowego prawego w 2018 roku w wyniku wypadku przy pracy bez istotnego ograniczenia sprawności i bez objawów korzeniowych, cukrzyca t.2 niedawno wykryta leczona doustnie, bez danych na niedocukrzenia, kamica nerki prawej, niedosłuch ucha lewego ze społecznie wydolnym słuchem, nadwaga. Wskazano nadto, że kamica nerki była leczona 2 lata temu z rozbijaniem kamieni, obecnie znowu skierowany na rozbicie kamieni. Obecnie S. R. zgłasza dolegliwości bólowe w odcinku lędźwiowym z promieniowaniem do bioder, nasilające się przy wstawaniu z pozycji siedzącej, okresowe bóle kręgosłupa szyjnego i piersiowego, częste bóle głowy, drętwienie lewego podudzia i kończyny górnej lewej. Ruchy kończyn dolnych i górnych w dobrym zakresie, ból podaje po stronie przyśrodkowej stawu skokowego prawego, bez zaników mięśniowych. W badaniu neurologicznym nn. czaszkowe bez zmian, czucie podaje osłabione na przedniej powierzchni stawu skokowego prawego, pr. palec-nos prawidłowa, bez zaników mięśniowych, odruchów kolanowych i skokowego prawego nie udało się wywołać, chodzi na palcach i piętach, próba R. prawidłowa.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k 157-159 – dokumentacji medycznej akta rentowe/

W konsekwencji powyższego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję.

/bezsporne/

Z punktu widzenia biegłego neurologa, u wnioskodawcy rozpoznaje się stan po urazie kręgosłupa odcinka piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego z przewlekłym zespołem bólowym. Aktualnie S. R. skarży się na bóle kręgosłupa, częste bóle głowy, bóle między łopatkami i drętwienie lewych kończyn. W badaniu neurologicznym brak objawów oponowych, w zakresie nerwów czaszkowych bez uchwytnej patologii, kończyny górne – ruchy czynne i bierne w pełnym zakresie, prawidłowa siła i napięcie mięśniowe, czucie powierzchniowe i głębokie, odruch mięśnia trójgłowego, dwugłowego, promieniowy, łokciowy, tułów – czucie powierzchniowe symetryczne, odruchy brzuszne, kończyny dolne - ruchy czynne i bierne w pełnym zakresie, prawidłowa siła i napięcie mięśniowe, czucie powierzchniowe – osłabienie czucia dotyku na przedniej powierzchni stawu skokowego prawego, brak objawów rozciągowych i patologicznych, próba R. prawidłowa, chód sprawny.

W przypadku wnioskodawcy nie stwierdza się niezdolności do wykonywanej pracy zarobkowej.

/pisemna opinia biegłego neurologa J. B. k. 19-21/

Z punktu widzenia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu, u S. R. rozpoznaje się przebyte złamanie kręgosłupa lędźwiowego i wyrostków kolczystych kręgów piersiowych, przebyte złamanie kości strzałkowej prawej oraz stawu skokowego prawego. Nie stwierdzono istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu będącego podstawą uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy, w badaniu dominowały dolegliwości neurologiczne, w odniesieniu do których wypowiadał się biegły neurolog.

S. R. jest zdolny do pracy zarobkowej.

/pisemna opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu – k. 37-39/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił na podstawie powołanych dowodów, na które składała się dokumentacja załączona do akt przedmiotowej sprawy oraz znajdująca się w aktach organu rentowego (w tym dokumentacja medyczna skarżącego), a nadto pisemne opinie biegłych neurologa oraz ortopedii i traumatologii narządu ruchu.

Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie skarżącego. Biegli określili schorzenia występujące u badanego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. Opinie biegłych, co do konkluzji są zbieżne z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, zostały wyczerpująco uzasadnione, a końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści opinii. W ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłych, a kwestia zdolności do pracy odwołującego się została dostatecznie wyjaśniona.

Należy podkreślić, że również odwołujący nie złożył żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

Podkreślić dodatkowo należy, że przy ocenie opinii biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tych opiniach, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 roku, III AUa 1328/17, Legalis numer 1824314/. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii /tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84/. Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2000 roku, II UKN 617/99, OSNAPiUS 2002/1/26/. Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1997 roku, II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430/.

Zgłoszony przez wnioskodawcę wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka na okoliczność jego stanu zdrowia nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż w ocenie Sądu wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności wymagające wiadomości specjalnych zostały już w sposób wyczerpujący wyjaśnione.

Wskazać bowiem należy, iż w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w aspekcie jego zdolności do pracy, miarodajna jest ocena biegłych wydających opinie na podstawie badania przedmiotowego wnioskodawcy, jego dokumentacji medycznej i akt sprawy. O spełnieniu przesłanek utraty zdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzenia, jego przebiegu, ale obiektywna ocena w jakim zakresie schorzenie danej osoby wpływa na utratę, czy ograniczenie jej zdolności do wykonywania pracy.

W postępowaniu sądowym ocena tych przesłanek wymaga wiadomości specjalnych, co czyni koniecznym przeprowadzanie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Dopuszczając tego rodzaju dowód sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik w postaci wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, iż nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, np. przesłuchaniem świadka. Jeżeli więc zgodnie z art. 278 § 1 kpc sąd może dojść do wiadomości specjalnych wyłącznie poprzez skorzystanie z pomocy biegłego, to sąd dopuszcza się naruszenia art. 232 zdanie drugie kpc., skoro z urzędu nie przeprowadza dowodu z opinii biegłego, natomiast dowód ten jest niezbędny dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa. (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1999 roku I CKN 221/98 Wokanda 2000/3/7)

Tym samym, według Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, nie istniała potrzeba dopuszczenia dowodu z przesłuchania świadka na wskazane okoliczności, dlatego też Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., pominął powyższy wniosek dowodowy, jako zmierzający jedynie do zbędnego przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu, jako bezzasadne.

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ kpc, zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, między innymi w sytuacji, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone dotychczas pisma procesowe i brak wniosków dowodowych, po pouczeniu o możliwości ich zgłaszania dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadku, gdy głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w pismach procesowych, to wyznaczanie rozprawy tylko w tym celu nie wydaje się uzasadnione./tak wyrok SA w Gdańsku z dnia 26.06.2018, III AUa 1815/17/. Sprawa nie miała charakteru wielowątkowego, wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron oraz odniesienia się do złożonych wniosków dowodowych. Sprawa w świetle stanowisk stron i zebranych dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości./por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26.04.2018, VI ACa 1694/17/

Przechodząc do merytorycznego stanowiska należy podnieść, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r. , poz. 2189 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 16 ust. 1 analizowanej ustawy Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lekarz orzecznik lub komisja lekarska. W przypadku ustalania prawa do świadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 5-8, lekarz orzecznik lub komisja lekarska ustala również niezdolność do pracy oraz jej związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także związek śmierci ubezpieczonego lub rencisty z takim wypadkiem lub chorobą.

Z ust. 2 wynika, że przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące trybu orzekania o niezdolności do pracy.

Stosownie do art. 17 ust. 1 Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z wyjątkiem art. 57 ust. 1 pkt 4 oraz art. 101a tej ustawy, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

W niniejszej sprawie spór między stronami ograniczał się do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego pod kątem niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią art.12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji i możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art.13 ust.1 ww. ustawy emerytalnej).

W definicji niezdolności do pracy ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko, jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy w ogóle, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

Zdolność do pracy ma dwa elementy: biologiczny (ogólna sprawność psychofizyczna) i gospodarczy (przydatność na rynku pracy). Należało zatem ustalić, czy wnioskodawca jest zdolny do wykonywania pracy w dotychczasowym pełnym zakresie, czy jego kwalifikacje pozwalają na wykonywanie innej pracy, czy dla utrzymania aktywności zawodowej konieczne jest przekwalifikowanie.

Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy nie jest kryterium niezdolności do pracy w rozumieniu art.12 ww. ustawy. Brak możliwości wykonywania dotychczasowej pracy nie jest wystarczający do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy, gdy jest możliwe podjęcie innej pracy (w swoim zawodzie, bez przekwalifikowania lub gdy rokowanie, co do przekwalifikowania jest pozytywne). Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem

wystarczającym, jeżeli wiek, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne dają podstawy do uznania, że jest możliwe podjęcie pracy w zawodzie albo po przekwalifikowaniu.

O niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, ale ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca jest technikiem budowy maszyn, wykonywał prace m.in. robotnika budowlanego, a ostatnio pracował przy obsłudze miniładowarki. Niemniej jednak z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że rozpoznane u ubezpieczonego schorzenia nie ograniczają jego sprawności w stopniu znacznym, powodującym niezdolność do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Jak wynika bowiem z opinii biegłego specjalisty z zakresu neurologii, u wnioskodawcy rozpoznano stan po urazie kręgosłupa odcinka piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego z przewlekłym zespołem bólowym. Aktualnie S. R. skarży się na bóle kręgosłupa, częste bóle głowy, bóle między łopatkami i drętwienie lewych kończyn. W badaniu neurologicznym brak objawów oponowych, w zakresie nerwów czaszkowych bez uchwytnej patologii, kończyny górne – ruchy czynne i bierne w pełnym zakresie, prawidłowa siła i napięcie mięśniowe, czucie powierzchniowe i głębokie, odruch mięśnia trójgłowego, dwugłowego, promieniowy, łokciowy, tułów – czucie powierzchniowe symetryczne, odruchy brzuszne, kończyny dolne - ruchy czynne i bierne w pełnym zakresie, prawidłowa siła i napięcie mięśniowe, czucie powierzchniowe – osłabienie czucia dotyku na przedniej powierzchni stawu skokowego prawego, brak objawów rozciągowych i patologicznych, próba R. prawidłowa, chód sprawny. Wskazane schorzenia nie wpływają jednak na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych - nie stwierdza się niezdolności do wykonywanej pracy zarobkowej.

Nadto z punktu widzenia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu, u S. R. rozpoznaje się przebyte złamanie kręgosłupa lędźwiowego i wyrostków kolczystych kręgów piersiowych, przebyte złamanie kości strzałkowej prawej oraz stawu skokowego prawego. Nie stwierdzono istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu będącego podstawą uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy, w badaniu dominowały dolegliwości neurologiczne, w odniesieniu do których wypowiedział się biegły neurolog. Również i te schorzenia nie wpływają na zdolność wnioskodawcy do pracy zgodnej z posiadanym poziomem kwalifikacji zawodowych.

Na marginesie wskazać należy, że wnioskodawca był uznany za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, ale w chwili obecnej został mu przyznany lekki stopień niepełnosprawności.

Odnosząc się do powyższego orzeczenia trzeba podkreślić, iż zgodnie z treścią art.2 punkt 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.2046) niepełnosprawności - oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art.4 ust. 2 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Pojęcie niepełnosprawności jest pojęciem szerszym niż pojęcie niezdolności do pracy w rozumieniu ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obejmuje swym zakresem niezdolność do wykonywania zatrudnienia, co znajduje wyraz w określeniu osoby niepełnosprawnej jako tej, która uzyskała orzeczenie o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy, na podstawie odrębnych przepisów. W konsekwencji więc, każda osoba niezdolna do pracy jest osobą niepełnosprawną, choć nie każda osoba niepełnosprawna jest osobą niezdolną do pracy. Na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania niepełnosprawności i niezdolności do pracy i negocjowania istniejących między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02, Lex 107174). W uzasadnieniu cytowanego wyroku Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż nie w każdym

przypadku niepełnosprawność w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej pokrywa się z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych. Po pierwsze ustawa o rehabilitacji zawodowej (...) wiąże zaliczenie do stopnia niepełnosprawności ze zdolnością do wykonywania zatrudnienia, a nie z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów rentowych. Po drugie niepełnosprawność oznacza nie tylko naruszenie sprawności organizmu, ale również utrudnienie, ograniczenie bądź niemożliwość wypełniania ról społecznych jako elementu uczestnictwa w życiu społecznym. Gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do pracy i niepełnosprawność to po pierwsze nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych kwestii, a w sytuacji istnienia dwóch trybów, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka wynika z art.5 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i dotyczy wyłącznie orzeczeń lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS ustalających niezdolność do pracy.

Wskazać także należy, że postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wszczynane jest na skutek odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji organu rentowego. Ma ono zatem charakter odwoławczy, a jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy. Badanie legalności decyzji i orzekanie o niej możliwe jest tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydawania, zaś postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Dlatego też ewentualna późniejsza zmiana stanu zdrowia nie jest podstawą do uznania decyzji za wadliwą i jej zmiany. Sąd nie zastępuje bowiem organu rentowego, lecz jedynie przeprowadza postępowanie kontrolne, sprawdzające legalność decyzji według stanu istniejącego w chwili jej wydania. Postępowanie to ma bowiem charakter odwoławczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008r. III UK 9/08, LEX nr 494139, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009r. I UK 193/08, LEX nr 725014).

Reasumując, z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca mimo stwierdzonych u niego schorzeń, jest zdolny do wykonywania pracy, zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i wobec powyższego Sąd, na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c., oddalił odwołanie.